

Záhada aneb Sen pátý

Periferie. Bloudím špinavýma ulicemi, samý ohrady a ploty – a jinak nikde nikdo. To je dobře, stejně nemám náladu nikoho potkat. Mám s sebou foťák a nějaký objektivy, pár filmů. Říkám si, že jestli mě tady někdo potká, určitě to nebude náhoda a určitě mě od fotovýbavy pomůže. Vypadá to tady tak, že bych to všechno asi dal i dobrovolně.

Fotím, protože taková místa mám fakt rád. Fotím, abych se pak časem mohl dívat na fotky a říkat si, jakej jsem borec, že jsem tam vůbec vlezl. Odněkud z dálky zní vlak, což k tovární čtvrti jednak patří, jednak by bylo divný, kdyby zrovna tady bylo ticho. Někde mají otevřený dveře nebo vrata a zevnitř zaznívá klasickéj průmyslovej hluk. Najednou se přede mnou objeví konec ulice a za ní už nic, jen pláň porostlá nějakým plevelem pro mě neznámýho jména. Na zdi posledního domu je reklama Koh-i-noor. Tu firmu znám, pořád je.

Moment... ta reklama je nějak podezřele nová! Asi to bude nějaká filmová kulisa, říkám si, sem by se to celý docela hodilo... Filmy mám rád. Kulisy taky. Pak jsem na dvoře uviděl auto, odhadem tak ze třicátých let. A u něj chlápka v čepici, jak do motoru leje olej. Začíná to celý vypadat nějak podezřele. Co je moc opravdový, je vždycky podezřelý.

„Dobrý den,“ pozdravím. „Vy tady něco natáčíte?“

„Dobrej! Co bych měl jako natáčet? Vopravuju auto, nevidíte?“

„Pěkněj veterán! Jezdí?“

„Jakej veterán, chlape? To je docela zánovní vůz!“

„A prosím vás, kolikátýho je dneska? A jakej rok?“

„Čtvrtýho září třicet šest, přece. Vy jste asi krapet pil, co? A taky máte podivnej vohoz a nějakou zvláštní kameru! Hele, co jste zač?“

„...“ (Cože? Kde to jsem?) Radši jdu pryč. Jestli si dělá srandu, jde mu to skvěle.

Fotím a fotím a fotím, jako bych měl nějakěj záchvat... a najednou jsem zase u vstupu do tý podivný čtvrti, kde jsem snad cestoval časem nebo co. Jdu domů vyvolat film. A na filmu není vůbec nic...! Ale já to přece viděl, já s ním mluvil! Půjdu tam asi zas. To přece není možný. Je to možný?